

Izhaja vsako sredo in petek zjutraj.

Stane za celo leto 15 L.
» pol leta 8 »
» četrt leta 4 »

Za inozemstvo celo leto lir 40.

Na naročila brez dopolne naročnine se ne moremo ozirati.

Odgovorni urednik: Polde Kemperle.

GORIŠKA STRAŽA

Št. 31

V Gorici, v sredo 20. aprila 1927

Leto X.

Ne frankirana pisma se ne sprejemajo. Oglasi se računajo po dogovoru in se plačajo v naprej. — List izdaja konsorcij »Gor. Straž.« — Tisk Katoliške tiskarne v Gorici. Riva Piazzetta št. 18.

Uprava in uredništvo: ulica Mameli šte. 5. (prej Scuole).

Telef. int. šte. 308.

Sramotilci škofa Mahnič.

Koledar »Goriške Matice« je prinesel članek v čast Simonu Gregorčiču. Tako so gospodje edinjaši zapisali na čelo članka. V resnici pa so v članku na grd in lažnjiv način sramotili škofa Mahnič.

Kdo je bil škof Mahnič? Bil je mož, iz revne kraške hiše rojen, a silen mislec, značaj svetel ko jeklo, neustrašen bojevnik za krščanske ideje med Slovenci. On je prvi dvignil zastavo katoliških načel v slovenskem javnem življenju. Mahnič je s tem položil temelje modernemu Sloveniji, započel je orjaško organizacijo, ki je visoko dvignila ves slovenski narod. To priznavajo danes celo ljuti svobodomislec, kot n. pr. vseučilišni profesor Prijatelj v svojih spisih. Svoje velikansko 40-letno delo za napredek naroda je Mahnič potrdil in zapečatil s srčno krvjo. Umrl je, ker so ga pregnali, ko je branil slovanski jezik v cerkvi. S tihim spoštovanjem se je ves narod, prijatelji in nasprotniki, sklonil ob njegovem grobu.

Tega moža si je drznila »Goriška Matica« nesramno napasti. Čujmo, kaj piše! V Koledarju vprašuje, zakaj je Mahnič začel poudarjati katoliška načela v javnem življenju. Takole pravi »Matica«:

»Nemčija je od nekdanj silila do Adrije. En pogoj za zmagoviti pohod do Jadranskega morja je bila germanizacija narodov med Nemčijo in Adrijo. Med temi narodi so bili tudi Slovenci. Avstrija je v svoji zaslepljenosti skušala sezidati nemški most do Adrije z germanizacijo Slovencev. Da bi se bila ta namera zvršila čimprej, je bilo treba zanesti med Slovence prepir in razpor ter prepričati po vsaki ceni uvedbo slovenskega bogoslužja na Slovenskem... To dvojno nalogo je poverila avstrijska vlada doktorju Jakobu Missiji, ki je bil dne 14. junija leta 1884. imenovan ljubljanskim škofom. Zvest oproda ljubljanskega škofa je bil dr. Anton Mahnič, profesor bogoslovja v Gorici.«

Škof Missia in Anton Mahnič sta torej započela oznanjevanje katoliška načela, — ker sta hotela potujčiti, ponemčiti slovenski narod! Mahnič, ki je umrl vsled preganjanja, ker je branil slovanstvo — on je bil agent nemške vlade. Tako pravi »Matica«. Ali se vam meša, gospodje? Ali so se vam od sovraštva proti katolicizmu skisali možgani? Kdo pa je ta dična glavica, v kateri se je ta debela laž skuhalo?

Pa še drugo golido gnoja je »Matica« zlila na škofa Mahniča. Čujte, kaj pravi:

»Da bi oslabil narodni čut in navdušenje za narodnost, je Mahničev »Rimski katolik« trdil, da narodnost izvira iz greha.«

To je laž. To je grda laž! Ali boste laž popravili? Ali boste dali zadoščenje spominu moža, ki je ljubil svoj narod bolj ko vsi edinjaši skupaj?

»Matica« riše Mahniča kot izdajavca Judeža, ki je prejel za svoje zločinsko delo lepo plačilo. Poslušajte, kaj pravi dična »Matica«:

»S pomočjo Mahničeve in z izdatno vladno podporo je Missia v kratkem zatrl zahteve po slovenskem bogoslužju ter izpolnil tudi

drugo nalogo, ki jo je sprejel od avstrijske vlade.

Za delom je prišlo plačilo: Missia je bil imenovan leta 1898. goriškim knezom in nadškofom in je dosegel 19. junija istega leta kardinalsko čast. Tudi Missijev pomagač Mahnič je prejel za svoje delo plačilo: leta 1897. je bil imenovan škofom na Krku.«

Missia in Mahnič sta dobro opravila svoj izdajavski posel. Zato ju je dunajski dvor poplačal: oba sta postala škofa. Tako trdi nesramni

Kaj se godi po svetu?

Velikonočni prazniki so prinesli Jugoslaviji veliko politično spremembo. Na veliko soboto ob 7. uri in pol zvečer je predsednik vlade Nikola Uzunović predal kralju Aleksandru pismo, v katerem mu je sporočil, da zapušča vlado in kralj Aleksander je odstop takoj sprejel ter imenoval radikala Veljo Vukičevića za njegovega naslednika. Velja Vukičević je po kratkih pogajanjih z Demokratsko zajednico sestavil novo vlado, ki ima naslednje člane: Predsednik in minister notranjih zadev Velja Vukičević, minister za zunanje stvari Davidovičev demokrat dr. Voja Marinković, minister vojne general Hadžić, minister pravde radikal dr. Milan Srškić, minister šum in rud demokrat in beogradski župan dr. Kosta Kumanudi, minister trgovine in industrije bosanski musliman dr. Mehmed Spaho, dosedanji minister zunanjih zadev dr. Ninko Perić je postal minister brez portfelja, minister financ radikal dr. Bogdan Marinković, minister javnih del demokrat dr. Ilija Šumenković, minister železnic general Svetislav Milosavljević, minister za socialno politiko demokrat dr. Aleksander Mijović, minister za agrarno reformo radikal dr. Vlada Andrić ter minister poljedelstva radikal Svetozar Stančević.

Vlado sta torej sestavili dve najmočnejši skupini v parlamentu: radikali in Demokratska zajednica, v kateri so Davidovičevi demokrati ter muslimani iz Bosne.

Kje so Slovenci?

Ko človek prečita to listo ministrov, mu pade takoj v oči, da v njej ni niti enega Slovenca. Slovenska ljudska stranka, dosedanja zavestnica radikalov, ni v novi vladni večini. Z druge strani je pa ostalo nič manj ko pet ministrskih mest nezasedenih in ta ministrstva je treba komu izročiti, ki ga ni še v vladi. Novi ministrski predsednik Velja Vukičević je izjavil časnikarjem, da Slovencev samo radi tega ni še v vladi, ker njihovega voditelja dr. Antona Korošca ni v Beogradu. Dr. Korošec se je odpeljal namreč za velikonočne počitnice na Francosko in se je nahajal ob izbruhu krize na otoku Malti. Poljedelski minister dr. Franc Kulovec ga je brzojavno obvestil o poteku dogodkov in dobil tudi že odgovor, da je dr. Korošec na poti v domovino. V par dneh bo voditelj Slovenske ljudske stranke v Beogradu in nato se bo kmalu znalo, ali pojdejo tudi Slo-

pisec. Kdo pa je ta tič, ki tako grdo laže?

Velikanska se dviga postava velikega voditelja in zastavonoše Antona Maahniča na obzorju slovenskega naroda. V njegovih roki vihra zastava naših vodnikov, zastava Slomškova, slovenska zastava z zlatim križem. Pritklikavi, od temnega sovraštva zagrenjeni pisci »Matice« pač tega zastavonoše ne bodo premaknili. Toda na »Goriški Matici« bo ostal za vse čase sramoten madež: da si je drznila blaziti in sramotiti z lažmi spomin moža, čigar ime je slovenskemu narodu sveto.

stavi v tem trenutku na tako mesto. Tudi »Corriere della Sera« priznava, da je Voja Marinković eden najbolj pripravljenih politikov, kar jih ima Jugoslavija v tem času težkih odgovornosti. Voja Marinković je prijatelj Rusov in hoče zblizanje med Jugoslavijo in Bolgarijo. Poleg njega bo v vladi dr. Ninko Perić, ki nima nobenega ločenega ministrstva, in o katerem pravijo, da je zaupnik kralja Aleksandra. Njegova naloga bo baje ta, da pomaga Vukičeviću in Marinkoviću. Ena najtežjih stvari, s katero se ima baviti nova vlada, je zunanja politika. Kako važno je to prašanje, se vidi že iz tega, da je imel Voja Marinković brž po imenovanju sestanek z obema bivšima zunanjima ministroma drjem Ninčičem in drjem Perićem. Posebne važnosti je razmerje do Italije. Izjave, ki jih bo dal Marinković, pričakujejo napeto toliko v Rimu kolikor v ostali Evropi. Kakor znano je namreč rimska vlada odklonila, da bi se v pogajanjih med Italijo in Jugoslavijo razpravljala tudi tiranska pogodba. Ta pogodba — pravijo v Rimu — se pravi nič ne tiče Jugoslavije, ampak samo Italije in Albanije. Jugoslovani so pa drugega mnenja. Oni trdijo, da meji Albanija na srbske zemlje in da se tiče zato tiranska pogodba najbolj živih interesov Jugoslavije. Jasno je, da se ti dve stališči pravi nič ne skladata, ampak pobijata. Kako naj se reši spor? V Beogradu pravijo, naj se predloži stvar v presojo Zvezi narodov, Rim pa te rešitve ne mara. Že to zadostuje, da se vidi, kako težka naloga čaka Marinkovića.

Radić hvali novo vlado.

Ozir na zunanjo politiko je najbrž tudi poveljeval, da se je vladna kriza tako hitro, skoro bliskoma rešila. Dolga in šumna pogajanja bi bila napravila slab vtis na zunanji svet. Evropa bi si bila lahko mislila, da je Jugoslavija šibka in v sebi razcepljena. Ker je pa že bilo potrebno okrepiti in razširiti vlado, se je moralo to zgoditi takoj in brez cincanja. Zato je nastop nove vlade vse presenetil. Radić je kljub temu novo vlado takoj pohvalil, iz česar vsi sklepajo, da hoče Radić stopiti v vlado in da računa torej na par še praznih ministrstev. V Zagrebu se nahaja voditelj srbske Kmetijske stranke in bivši diplomat Joca Jovanović in ta je v svojem govoru poudaril, da bi morali stopiti v vlado Velje Vukičevića toliko Slovenci kolikor Hrvati z Radićem. Tako zahteva zunanji položaj države. Ako bi se to res zgodilo, bi bila ta najmočnejša vlada, kar jih je imela dosedaj Jugoslavija. Dvomimo pa, da bi se mogel tak načrt sedaj izpeljati. Jasno pa je vse, kakor, da se bo v par dneh vlada izpopolnila, zakaj nemogoče je, da bi vlada ostala brez zastopnikov Hrvatov in Slovencev. Eni ali drugi bodo sedeli gotovo pri mizi vlade Velje Vukičevića, o čemer bo »Straža« pri prvi priliki poročala.

Okno v svet.

Ženske dobivajo moč

Angleška vlada je predložila parlamentu zakon, po katerem bodo imele ženske popolnoma enake po-

litične pravice kakor moški. Že z 21. letom starosti bodo volile kakor moški poslance v parlament. Do sedaj so ženske imele volivno pravico po 30. letu. Z novim zakonom bo na Angleškem 5 milijonov novih volilk in ženske bodo v večini. Ako bi se vse ženske združile proti moškim, bi lahko izvolile v parlament same ženske in vsi ministri bi bili ženskega spola. Te nevarnosti pa ni, ker ženske potegnejo po navadi prav rade z moškimi.

Dolgi spor poravnani.

Za časa konference v Lausanni v Švici je bil umorjen sovjetski odposlanec Vorovski. Vsled tega dogodka so se pretrgale vse vezi med Rusijo in Švico. Te dni je pa švicarska vlada izjavila, da atentat obžaluje in da bo zločince kaznovala. Listi pripominjajo, da je švicarska vlada storila ta korak na migljaj velesil,

ki žele, dabi tudi Rusija prišla na mednarodno gospodarsko zborovanje.

Fašizem bo služil za vzor.

Ogrski min. preds. grof Bethlen, ki se je vrnil domov, se je izjavil napram časnikarjem, da bo ogrska vlada proučevala fašistovske zakone in uvedla zlasti one socialnega značaja, v kolikor se ji bodo zdeli primerni, tudi v domači državi.

Grof Bethlen gre v Belgrad.

Kakor poročajo ogrski listi, bo obiskal mažarski ministrski predsednik grof Bethlen, ki se je ravnokar vrnil iz Italije v Budimpešto, v mesecu maju t. l. jugoslovansko prestolico. Potovanje je v prvi vrsti namenjeno dogovorom glede prevoza mažarskega blaga preko slovenskega ozemlja na Reko. Skleniti se ima tudi prijateljska pogodba.

DNEVNE VESTI.

Naročnikom in čitateljem!

Ker je prihodnji četrtek 21. t. m. državni praznik in bo vsled tega delo v tiskarni počivalo, bomo prihodnjo »Stražo« razposlali še le v soboto 23. t. m.

Praznovanje vstajenja

v našem mestu je bilo običajno in ni pokazalo nikakih novih, vspešujočih lepot. Nasprotno! Ugotoviti moramo na žalost, da se našega meščanstva oprijemlje vedno bolj neka malomarna površnost, ki priča o naraščajoči duševni plitvosti. Zlasti vstajenje na Travniku je bilo nekam prazno in brez one svečanosti, ki mora biti tesno združena s tem našim največjim praznikom. Prav mučno nas je dirnilo, ko smo videli, kako prekrasnim in slovesnim cerkvenim obredom oblastva niso pokazala skoro nikakega zanimanja, kako ni bilo nikjer nobenega zastopnika nešteti mestnih uradov. Če je bilo zadržanje radovednega občinstva potem po večini zanikrno in če ni nihče mislil na okrašenje hiš, se ne smemo čuditi.

Osebna vest.

Iz Dornberga nam poročajo: Na velikonočni ponedeljek se je raznesla po naši vasi vest, da nas zapusti naš šolski voditelj g. Jakob Rojč in odide v Škofjokolje. Proti njemu je prosvetni minister uvedel svoj čas odpustno postopanje; tedaj so se zavzeli zanj vsi domačini in tudi obč. načelnik in zdravnik, oba Ita-

lijana. G. voditelju je bilo obljubljeni, da ne bo odpuščen, ampak premeščen v stare pokrajine. Sedaj nas zasušča. Želimo mu na novem mestu več sreče in miru kot ga je imel pri nas!

Neodvisnost sodnikov.

Dr. Kamilo Morocutti, vodja nemške manjšine v Jugoslaviji, je napisal članek, kjer je trdil, da je pri zadnjih volitvah nemški kandidat dr. Krafft bil napaden in pretepen s pomočjo državnih oblastnikov. Radi tega je bil tožen, češ, da je žalil ugled vlade. Pri razpravi je dr. Morocutti dokazal resnico in sodniki se niso prav nič ozirali na vlado, ampak so kot neodvisni možje oprostili Morocuttija. Ta pravičnost sodnije je naredila na nemško manjšino v Jugoslaviji izvrsten vtis.

Za italijanske manjšine.

Italija je premajhna, da bi mogla vse svoje ljudstvo preživljati. Zato se mora na tisoče Italijanov leto za letom izseljevati. Glavni tok italijanskih izseljencev gre v Francijo. Francija se redi in prenavlja s krvjo italijanskih izseljencev. V velikem obmorskem mestu Marseju je 120.000 Italijanov. Toda že drugi rod priseljencev se navadno poro Francozi. Tako izgublja Italija svojo kri, Francozi pa se krepijo na njen račun. Francozi pa so sklenili zakon, ki sili priseljence, da postanejo francoski državljani. Proti temu nasilju je zdaj vstala italijanska fašistovska javnost. Italijanski narod mora poskrbeti za svoje sinove v tujih državah. Poskrbeti

mora, da se odprejo za Italijane šole v materinskem jeziku. Tako je prav! Kar je za Petra pravično in dobro, je tudi za Pavla prav!

Rojstvo Rima.

Jutri praznuje Italija spominski dan Rima. Obenem je tudi »praznik dela«. V Gorico bodo prišli vsi člani sindikatov. Slovesno bo blagoslovljena zastava sindikalnih udruženj, nato bo sprevid po mestu. Udeleženci z dežele imajo vozne olajšave.

Vreme.

Danes v torek, ko pišemo te vrstice, imamo krasen spomladanski dan. Kar težko de človeku, če mora ostati v ozkem mestnem zidovju in ne more ven v jasno in solnce. Zlasti onim, ki so odnesli iz velikonočnih praznikov nekoliko po bite glave, je solčno vabilo naravnost pokora. Včeraj na velikonočni ponedeljek je bilo sicer še nekoliko vetrno, toda že vedro in prijetno. Velika nedelja in sobota sta bili kljub solncu hladni in zimski. Ne prijazen piš je dvigal oblake prahu in docela motil veselo velikonočno razpoloženje. Kakšni so bili prvi dnevi velikega tedna, raje molčimo, ker nočemo vzbujati bridkih spominov na vihre, sneg in točo. Zaključimo rajz z upanjem, da nam bo danih še mnogo dni karkoršen je bil današnji. Sicer pa nas april lahko še prav pošteno potegne...

Jugoslovanski zrakoplov nad Idrijo.

Nekateri listi so poročali, da so obmejne straže videle na velikonočni ponedeljek jugoslovanski zrakoplov, ki je priplul nad Idrijo in Vipavo in se potem zopet vrnil čez jugoslovansko mejo.

Minister Fedele

se je na velikonočni ponedeljek težko ranil. Peljal se je v avtomobilu. Zgodila se je pa nesreča, katere žrtev je postal gospod minister Fedele. Ranjenec je že izven smrtné nevarnosti.

Zanibonijev proces.

Obravnava proti Zaniboniju in tovarišem se nagiba h koncu. Državni pravdnik je že imel v torek svoj govor. Zahteval je po 30 let ječe za Zanibonija in generala Cappello. Drugi obtoženci bodo prejeli manj.

Nova iznajdba.

Naš goriški urarski mojster g. Martin Šuligoj, Via Barriera 38 je izdelal uro, ki teče brez navijanja samo na podlagi zračnega pritiska. O zanimivi iznajdbi, s katero se je bavil g. Šuligoj nad 40 let, bomo še poročali.

»Zadruga po vojni poškodovanih cerkva goriške nadškofije«

bo imela v Gorici v knez nadškofijskem dvorcu dne 28. aprila 1927 ob 10. uri občni zbor s sledečim dnevnim redom:

1. Poročilo načelstva. — 2. Čitanje zapisnikov zadnjega občnega zbora in sej. — 3. Stališče zadruge napram »Zvezi delavskih in produktivnih zadrug«. — 4. Stališče zadruge proti lastnim dolžnikom. — 5. Likvidacija zadruge in imenovanje likvidatorja. — 6. Slučajnosti. — V slučaju nesklepnosti se bo vršil nov občni zbor pol ure kasneje z istim sporedom, ne oziraje se na število udeležencev.

Občni zbor

ženskega delavskega društva »Skalnice« bo v nedeljo dne 24. t. m. ob 4. popoldne v društvenih prostorih, Via Mameli št. 5. K obilni udeležbi vabi predsedništvo.

Zlato na cesti.

Te dni so posipali v Vodmanu v južni Češki cesti. Materijal so dobili iz bližnjega kamnoloma. Ko so razbijali kamenje, so našli tanke ploščice kovine. Delavci so mislili sprva, da so ploščice brez vrednosti ter so jih metali proč. Pozneje se je ugotovilo, da gre za zlato. Zlato je ležalo takorekoč na cesti. Vest o najdbi zlata je povzročila med prebivalstvom pravcato vročico.

Borba zoper nenravnost.

Guverner države New York je odobril zakon, ki pooblašča policijska oblastva, da zapro gledališča ter aretirajo ravnatelje in igralce, če se predstavljajo nenravne igre ali če je predstava sama nenravna. Tudi pri nas bi bilo treba obračati nekoliko več pažnje na opolzke predstave v gledališčih in kinematografih ter na nevarnost, ki preti nravnosti pri nešteti plesih.

BOLJŠE MANJ, PA TO DOBRO,

tako reče vsaka skrbna gospodinja in kupi tečne hrane, ki družini tekne in jo redi. Taka hrana so »Pekatec«. Zanesljivo prave v 1/2 kg zavojih.

Domač koncert

priredi pevski zbor iz Dornberga s sodelovanjem pevskih zborov iz

Batuj, Črnič, Saksida, Vogerskega in Zalošč

v nedeljo dne 24. t. m.

v dvorani dornberške »Ljudske posojilnice« ob 4. uri pop.

Dobrodošli! Na svidenjel

Maurice Leblanc:

Skrivnostno oko.

(Doživljaji Arsena Lupina.)

»Prokleta,« zavpije Lupin in spuсти slušalo.

Resničnost se mu prikaže kot strašna podoba. Že spocetka in cel čas odnašanja se je posrečilo Leonardu, ki je bil slabo zvezan, da je z zobmi snel slušalo in klical telefonsko postajo v Enghieni na pomoč.

To so bile prav tiste besede, ki so osupile Lupina, ko je prvi čoln odveslal: »Pomoč!... Morilci... Umorili me bodo!...«

In to je bil zdaj odgovor s telefonske postaje.

Policija je že bila na potu.

»Policija, reši se, kdor se more!« zavpije Lupin in plane skozi jedilnico. Gilbert ga zadrži:

»In Vaucheray?«

»Ne morem mu pomagati.«

Toda Vaucheray, ki se je zbudil iz omedlevice, milo prosi: »Mojster, ne pustite me tuk!«

Lupin se je kljub nevarnosti obotavljal in je dvignil ranjenca z Gilbertovo pomočjo.

V tem hipu se zunaj začuje ropot. »Prepozno,« reče.

Komaj izreče, že uderejo vrata na zadnji strani. Brž steče k vratom na teraso, toda ljudje so že obkolili hišo. Morda bi se njemu in Gilbertu posrečilo dospeti do brega, toda v tem slučaju bi se morala vkrcati v čoln pod sovražnim ognjem.

Zapre vrata in zapahne.

»Obkoljeni smo — zgubljeni,« tarna Gilbert.

»Molči,« zavrne Lupin.

»Pa so nas videli, mojster. Čujte zopet tolčejo po vratih.«

»Molči!... Nobene besede... Ne gani sel!«

On sam ostane hladnokrven s popolnoma mirnim obrazom in preudarja sitni položaj, prav ko da bi imel obilico časa.

Čez trideset ali štirideset sekund, med tem ko so zunaj razbijali po vratih in trgali ključavnice, potegne tovariša:

»Za menoj!«

Vrne se v salon in na tiho odpre okno. Ljudje zunaj so prihajali in odhajali; bežati ni bilo mogoče. Tedaj začne na vse grlo vpiti:

»Sem, sem... na pomoč... Držim gal!«

Potegne samokres in vstrelj dva-

krat v zrak. Potem se vrne k Vaucherayu in se oškropi po obrazu in rokah s krvjo, ki je tekla iz rane. Potem se obrne k Gilbertu, ga surovo zagrabi za rame in ga podere na tla.

»Kaj hočete z mano? Kaj vam je palo na um?«

»Zaupaj mi,« odvrne odločno Lupin. »Iz ječe vaju že spravim, a jaz moram biti zato prost...«

Ljudje spodaj so postali še bolj zbegani in so se zdrenjali pod oknom.

»Tukaj... Držim ga... Na pomoč!« Potem reče spet tiho:

»Premisli natančno... Imaš kaj povedati, kar bi mi koristilo?«

Gilbert se je pa prebesno otrezal, da bi doumel Lupinov načrt. Vaucheray, ki je bil bolj brihten in ki se vsled svoje rane tudi ni mogel ganiti, je zavpil:

»Tepec, bodi miren... Samo da se mojster reši iz zagate... to je glavno.«

Nenadoma se domisli Lupin na predmet, ki ga je Gilbert vtaknil v svoj žep, ko ga je vzel Vaucherayu. Hoče mu ga iztrgati.

»Ne, nikoli,« zaškrtno Gilbert, ki se mu je posrečilo se osvoboditi.

Lupin ga še enkrat vrže na tla. V tem trenutku sta že splezala na

okno dva moža. Tedaj da Gilbert tisto reč Lupinu in mu pošepne:

»Tu je... pozneje vam pojasnim... Bodite gotovi, da...«

Ni bilo več časa, da bi izgovoril. Dva policista in vojaštvo, ki je skozi okna, vrata in od povsod vdrlo v sobo, so prišli Lupinu na pomoč.

Gilbert je bil brž dobro zvezan. Lupin se dvigne.

»To mu ne bo škodilo,« reče: »lump mi je dal dosti opraviti; onega le sem ranil.«

Hlastno ga vpraša policijski komisar:

»Ste slugo videli? Je umorjen?«

»Ne vem,« zavrne Lupin.

»Ne veste?«

»Se razume da ne; na poročilo o vltomu sem z vami vred priteknel sem iz Enghiena. Stekel sem desno okoli hiše, med tem ko ste vi prihajali mimo levega ogla. Eno okno je bilo odprto: V trenutku sem bil zgoraj, ravno ko sta se hotela zločince izmuzniti. Na tega sem strešljaj,« in kaže na Vaucheraya, »tovariša sem zgrabil.«

Kako naj bi obstojal tu kak sum? Bil je okrvavljen, izročil je policiji morilce; deset oseb je bilo priča njegove besne borbe. (Dalje.)

Etos manjšine.

(Iz zadnje številke »Socialne misli« povzamemo ta globoko zamišljeni spis znanega nemškega manjšinskega politika v Jugoslaviji dr. Camila Morocuttija.)

Bistvo prave n pravnosti in globoke osamelosti je, da izvira vsa n pravnost iz hrepenenja po dobrem in pravičnem in živa osamelost se plaši mrtve družbe sitih in bogatih.

Dobro in pravično, etos je vedno v manjšini in sploh ne more biti večina. Neizpremenljiv zakon je, da tvorijo n pravnost, pravičnost in dobrote v vseh oblikah in delih človeškega življenja manjšino in neizpremenljivo je, da vodi ta manjšina živega človečanstva nujno k osamelosti.

Večina, to je množje, to je povprečje, to je splošnost. Zadnja posledica drugačnosti, neenakosti z množino, zadnja posledica ustvarjajoče manjšine je žrtev, — križ.

In ta žrtev vre iz duš opozirajočega hrepenenja po pravičnosti, po ljubeči enakosti, po povišanju človeka, po bližini Boga; je žgoča žeja, neutешljiva lakota po pravici, luči in ljubezni.

Ne sitost mnogih, temveč žrtvojoče hrepenenje maloštevilnih, osamelih, to je globoki zmisel živega krščanstva.

Ko so nekoč vprašali Björnsona, kje je vendar vir veličastne moči in razgaljene globine ruskega človečanstva, ruskega pesništva, je baje odgovoril: »V suženjstvu ruskega ljudstva«

Ječe so rodišča svobode, tema je mati svetlobe in odrešujoča ljubezen žubori le iz žrtev, le s križem!

Ta božanska zveličanska moč v človeku je tista čudovita, gonilna sila, ki vodi naše življenje navzgor . . .

Srečen človek, ki se ni nasičen, ki se še ni zadušil v mehki varnega uživanja, srečen, ki se ne ziblje v širokem in banalnem pravu mnogih, srečen, ki se ni zaslepljen od moči in sijaja bogatih in zmagovalcev, — kajti kljub vsej filistrski treznosti, kljub vsej sivi vsakdanjosti, kljub dvomljivi važničavosti politike — dragoceno in veliko v našem življenju je le to, kar je rojenega iz duše, iz duha, iz Boga in drugače tudi biti ne more.

Kajti to je, kar nas šele vodi k svetlemu človečanstvu: žeja po pravici in svetlobi, hrepenenje po Bogu!

Ne navezanost na časovno in trenutno, ne pogreznjenost v sivi vsakdan in njegove stiske, temveč navezanost, resnična religio na Večnega, na Boga, ta moč duhovnega razsvetljenja je, ki nas označuje za živega človeka.

To znamenje se pa ne svetli in blešči kot kraljeve krone in častniške čelade, temveč je nezatno in boleče kot trnjeva krona, — to znamenje ni bahavo in okrašeno z zlatom kot maršalska palica, ni bliskajoče kot meč ali sulica rimskega vojaka, temveč težko kot leseni križ.

Vedno in vedno je le duh, bogorojeni duh, ki umira na Golgati, vedno jih je le malo so le prezirani, ki stoje v bližini križa in vedno so le mogočnejši, zmagovalci, blestečo oboroženo množje, ki postavlja križ in tirja žrtev.

Prav razumljeno krščanstvo nam razodeva etos maloštevilnih, etos osamljenih, etos manjšine.

Naj nam svetloba tega razodetja razsvetli temo naše vsakdanjosti, da ne bomo preveč tavalni v temi . . .

Življenje Štefana Radiča.

Moja druga pot v Rusijo. — Ljubzen mi je rešila življenje.

Dne 19. maja 1889 sem bil odpeljan pod močnim orožniškim spremstvom iz Belovara preko Čaz-

me in Ivanić grada v svojo domačo občino in tam oddan okrajnemu predstojniku, ki me je takoj proglasil za svobodnega. Drugi dan sta se na moje veliko začudenje pripeljale iz Zagreba v kočiji dve odlični dami, oblečeni v črno. Predstavile sta se mi ko hčerka in žena dr. Rakoczaya, takratnega predsednika sodnega dvora v Zagrebu, ki nas je tako ostro obsodil radi sežiga mažarske zastave. Gospe sta mi povedale, da sta čule, da nameravam potovati v Rusijo in sta mi vročile 300 goldinarjev za pot. Od posebnega odbora, ki se je bil ustanovil v pomoč obsojenim dijakom, sem dobil še 100 goldinarjev in v začetku junija sem bil že v Moskvi. Prvotno sem hotel priti v Moskvo do 30. maja 1896, ko se je tam vršilo kronanje carja Nikolaja II., da bi si nabavil za nekatere zagrebške gospe raznih spominskih darov, ki so se nalašč za to svečano priliko imeli razdeliti med udeležence kronanja. Medpotoma sem pa krenil na vzhodno Moravsko, da se na neki železniški postaji mimogrede snidem s svojo sedanjo ženo, ki je takrat učiteljvala v neki moravski gorski vasi. Zgolj temu slučaju se moram zahvaliti, da sem zakasnil kronanje, pri katerem je bilo kakor znano, v silni gneči zmečkanih in pohojenih nad 10.000 ljudi. Lahko rečem, da mi je moja ljubezen rešila življenje.

V Moskvi sem stanoval pri poljskem rodoljubu Chrzanowskemu iz Vilne; poučeval sem njegovega sina v ruskem jeziku, iz katerega je padel v šesti gimnaziji, ker je bil napadnega mnenja, da se kakor pravi Poljak ne sme naučiti ruščine. Pri pouku mi je čital ruske narodne »byline« (junaške pesmi), a jaz sem ga prepričal, da niti ruski jezik, niti junajske pesmi niso krive zatiranja in preganjanja Poljakov v Rusiji in da ravno poljski patriotizem zahteva od njega, da čimbolj prouči ruski jezik in rusko zgodovino.

V Moskvi sem bival 5 mesecev in dočakal, da je prispel tja takratni ruski prosvetni minister Bogoljev, katerega sem osebno zaprosil za dovoljenje, da se smem vpisati na moskovsko vseučilišče. Bogoljev je prvi hip ostro izjavil, da ne spadam na vseučilišče, temveč v Sibirijo, toda ko sem mu raztolmačil svoje mišljenje in položaj, je takoj odredil, da se sprejemem kakor svoboden slušatelj s pravico, da položim državne izpite. Ker je pa bila državna uprava zelo neprikladna, bi bil rabil par let, da dovršim pravne študije v Rusiji. Zato in ker nisem imel tudi denarja sem se odločil zapustiti Rusijo.

Na politični šoli v Parizu.

Iz zagrebške visoke šole sem bil izključen že od leta 1893. izza afere v Sisaku, kjer sem nastopil proti zdravici na grofa Khuena. Iz vseučilišča v Pragi sem bil tudi izključen v jeseni 1894., ker sem se sprl z nekim policijskim komisarjem, ki je razpustil neko dijaško zborovanje, ker se je govorniku preveč — ploskalo. Obenem sem bil izgnan iz vseh pokrajin, ki so bile zastopane v državnem zboru na Dunaju. Zato sem se v januarju 1895 vpisal celo na vseučilišče v Budapestu in sem se tudi toliko naučil mažarskega jezika, da sem lahko posecal predavanja. Prišlo pa je potem do sežiga mažarske zastave in sem bil radi tega izključen tudi iz te visoke šole. Na srečo sem doznal v Moskvi, da obstoji v Parizu svobodna visoka šola za politične znanosti, osnovana l. 1871. Oskrbel sem si njen program in takoj uvidel, da je to zavod na katerem lahko dokončam svoje visokošolske študije. Odšel sem zato iz Rusije v Prago, kjer sem v teku svojega šesttedenskega tajnega bivanja s pčlo družbo Hrvatov uredil vse potrebno, da

je v začetku 1897. začel izhajati v Pragi mesečnik »Hrvatska Misao«. Ta list sem skoro docela sam zalagal s prispevki in sem v njem prvikrat točno obrazložil svoje politične in socialne misli. V Pariz sem dospel koncem januarja leta 1897., toda na politično visoko šolo se nisem mogel vpisati do jeseni rečenega leta, ker znaša šolnina za 1 semester (pol leta) 180 frankov, a

jaz sem prišel v Pariz samo s 57 franki. V Parizu so me podpirali moji šolski tovariši v Pragi in Zagrebu. Počitnice 1897. sem prebil v Švici, v Lozani, kjer so tudi o počitnicah številni brezplačni tečajji za francoski jezik in francosko književnost. Tako sem lahko proučeval politične prilike v Švici in se istodobno izpopolnjeval v francoskem jeziku.

GOSPODARSTVO.

Živinska sol in poklajno apno nujno potrebna.

Lanska krma je vsled deževnega vremena in pogostih poplav mnogo manj vredna nego krma iz bolj suhih let. Manjka ji predvsem fosforovokislega apna in drugih rudniških soli, ker jih je dež izpral pri sušenju. To občutijo živinorejci posebno sedaj v poznih zimskih mesecih in v rani spomladi, ko nimajo več korenstva, da bi ga pokladali. Posledica take krme je navadno kostolomnica pri živini, ki se v teh mesecih prav pogosto pojavlja.

Da se temu pomanjkanju odpomore, pokladamo s krmo tudi živinsko sol in poklajno apno. Živinska sol je potrebna zaradi prebave in tečnosti krme. Sol namreč pospešuje tek in prebavo ter deloma zvišuje tudi mlečnost. Posebno slabo krmo napravi sol bolj užitno, tečno in okusno. Poklajno apno nudi pa živini fosforovokislo apno, ki je glavna sestavina kosti. Posebno mlada, breja in mlečna živina mora v krmi dobivati dovolj apna, da more pravilno razvijati svoje kostje.

Povprečno računamo na glavo in dan: pri mlečnih kravah po 3 do 5 dkg poklajnega apna in 2—3 dkg soli;

pri pujskih in jagetih ½—1 dkg poklajnega apna in ½ dkg soli;

pri teletih in žrebetih 1—1½ dkg poklajnega apna in ½ dkg soli;

pri prasičih in ovcah 1—2 dkg poklajnega apna in ½—1½ dkg soli;

Kaj je novega na deželi?

Tolmin.

Velikonočne praznike smo prav lepo praznovali. Ljudstvo se je udeležilo cerkvenih slovesnosti v izredno velikem številu, zlasti ob vstajenju je bila udeležba ogromna. Trg je bil bogato razsvetljen, lepo so odsvitala razsvetljena okna iz bližnjih vasi tolminske okolice. Petje so občudovali tudi tujci, ki jih je pot slučajno privedla v Tolmin. Cerkev je dobila tudi nov, lepo izdelan božji grob. — V tujino se odpravlja kakih 20 domačih ljudi, po večini v Argentinijo. Bog blagoslavlja vsa njihova pota! Tolminski trg postaja vedno bolj prazen in pust. Javni lokali so prazni, ob lepih dneh zahaja vse v bližnjo okolico.

Livek.

Potrjujemo, da Simon Hrast ml. Livek št. 12, ni pisal dopisov, ki so bili objavljeni pred kratkim v »Goriški Straži«.

Anhovo.

Draga »Straža«! V precejšnjem številu obiskuješ našo vas, a vendar ne prineseš nikoli dopisa od nas. Človek bi mislil, da se nam dobro godi, a bi se motil. Davki nas tarejo, da je joj in kar je glavno: denarja ni od nikoder. Ti ubogi kmet pa daj, daj vzemi, kjer hočeš! To je strašno! — Naj omenim še pasjo zalego, ki se je tako razpasla pri nas, da je naravnost neprijetna. Toda ni nikak čuda, saj imajo osebe, ki tožijo o revščini, kar po dva psa. Pa naj jih imajo, samo da bi jih imeli

pri konjih 3—4dkg poklajnega apna in 1—1½ dkg soli;

pri kokoših 1—2 dkg poklajnega apna in 1—2 grama soli.

Dodavanje teh snovi krmi je letos nujno potrebno!

Živinski trg v Sežani.

Na trgu v Sežani je bilo dne 12. t. m. na prodaj 1508 glav živine in sicer: 796 krav in volov, 83 telet, 260 konj in 456 prašičev. — Cene govedi od 300—400 L. stot. žive teže, teleta po 600 L. stot. mrtve teže, konji po lepoti, prašički 5—8 tedenski od 90—200 lir glava. Živina, pregledana od 2 živinozdravnikov, je bila zdrava.

V Jul. Krajini so sejmi v Sežani na daleč okoli dobro znani in največji.

Prodaja se tudi vsakovrstno manufakturno in drugo blago n. pr. čevlji iz Mirna, železnina itd. Prihodnji tržni dan bo 22. aprila t. l., a 3. maja obnoveni sejm sv. Križa.

Tržne cene

dne 19. aprila 1927.

Česnik kg L 0.80—1; šparglji L 6.50—7; brokoli L 0.80—1; čebula L 1.20—1.40; fižol navaden L 2.20 do 2.40; fižol koks L 2.80—3.20; solata L 2—3; krompir L 0.80—1; grah L 1.80—2; peteršilj L 0.80—1; kislj repa L 0.80—1; radič zelen L 0.80 do 3; špinača L 1.40—1.60; pomaranče kos L 0.20—0.50; suhe fige L 3.60—4; limoni kos L 0.15—0.20; jabolka kg L 3—6; orehi L 5.50—6; maslo L 17—19; presno maslo L 21 do 23; mleko liter L 1.10—1.30; trščan med L 10; jajca kos L 0.50—0.55.

„Širite Goriško Stražo“

radi javne važnosti zvezane kakor je bilo že par krat klicano. Pozivljemo merodajne osebe, da napravijo v tem oziru red. Pa drugič še kaj, ako dovolite ga urednik.

Št. Maver pri Gorici.

Čuden berač nas je obiral pred veliko nočjo. Želel je jajca, češ da mu bodo za prehrano v velikonočnih praznikih. Prorokoval je, da pride čas, ko bodo komunisti vse farje, redovnike in misijonarje križali. Ta človek, star okrog 35 let, neporočen, zdrav in močan berači že več let po naši deželi. Vedno se izgovarja, da je brezposeln. Njegovi očitki napram duhovnikom in redovnikom, ki so se zgolj iz ljubezni do Boga in bližnjega odpovedali posvetnim dobrinam, so ravno tako neumestni in žaljivi, kot so njegove trditve, da so kapitalisti naši zadolženi kmetje in delavci, ki imajo mogoče še majhno posestvice. Kljub temu mu ljudje dajo kak majhen dar, ker se ga bojijo in so veseli da se ga odkrižajo. Njegov izgovor z brezposelnostjo, je tudi zelo jalov in sumljiv. Možakar je očitno velik lenuh, kateremu delo zelo smrdi. Merodajno oblastvo naj zato poskrbi, da nas ne bodo nadlegovali slični »berači«.

Ravna pri Drežnici

Na veliki petek je umrla 16 letna Angela Gorenjšček iz Ravni št. 39. Pogreb se je vršil na veliko noč popoldne; mladi hčerki Marijini daj Gospod velikonočno veselje.

Vso družino naj potolaži Bog.

Podraga.

Lepi solnčni dnevi so me zvalili v prijazno pod gričem ležečo občino Podrago. Kar sem videl in slišal, me je naravnost presenetilo! V vas, ki sluje po svoji gostoljubnosti in šteje okoli 480 duš, izhaja: 50 »G. Straž«, 30 »Gospodarskih listov«, 8 »Colničev« in 10 »Novic«; dalje pet dnevnikov in 60 izvodov Mohorjevih knjig. »Mali List« pride tudi v 11 izvodih. V tem se spozna, da ljudstvo raje prebira časopise in knjige, kakor da bi zapravljalo denar po gostilnah. Važno je tudi omeniti, da v celi vasi ni niti ene gostilne, ko jih je po drugih vipavskih vaseh po 5 do 10. Vaščani ob nedeljah pred hišami kramljajo in se pogovarjajo. Fantje pa imajo večji del opravka v kat. prosvetnem društvu. Kmetje se pečajo po večini z živino in vinorejstvom; praviijo, da je bila lanska letina zelo slaba, ker so pridelali komaj tretjino vina proti prejšnjim letom. Duhovsko službo opravlja č. g. župnik iz Št. Vida, ker je moral njih župnik oditi radi nepriznanja državljanstva. Ljudem se zdi čudno, da noče g. občinski načelnik cerkovniku povišati plače, ko se vendar ve, da s tako plačo ne more izhajati. Naj bo zadosti! Vrlim Podražanom pa želim, da bi bili vedno tako vneti za delo izobrazbe in prosvete ter jim kličem: Bog jih živi!

Popotnik.

Dornberg.

Našega skrbnega šolskega voditelja g. Rojca je v začetku tekočega šolskega leta izpodrinil nepriljubljeni učitelj Novak ali kakor se sam piše: Novacco. Ta gospod je tako iznajdljiv, da je v tem oziru prekosil gotovo že same Amerikance. S pomočjo debele palice je n. pr. skušal iznajti način, kako bi odpiral šolarjem glave in jim vlival modrost kar naravnost v možgane. Ker je bila otrokova lobanja pretrda, se mu pa poskus ni popolnoma posrečil. Prizadeti otrok namreč ni našel modrosti, temveč je moral iskati pomoči pri zdravniku. To pa gospoda nič ne plaši. Saj je svoj čas skušal »razbistriti« z bičem nekega študenta, ki mu ni nič zalega storil in se je sedaj s svojim postopanjem zameril še tukaj bivajočim, trezno mislečim Italijanom. Ker so uspehi njegovega dela tedaj vsestranski, upamo, da bo čimprej prenesel svoj delokrog kam drugam. Srečno pot!

Idrija ob Bači.

Kar smo dobili g. župnika, se naše versko življenje zopet veselejše razvija. Sedaj imamo redno nedeljsko sv. mašo in tudi s poučevanjem cerkvenega petja se je g. župnik začel truditi. Izuril je dekleta že toliko, da so na veliko soboto v enoglasnem odpevu odgovarjale mesto samega cerkovnika. Tudi za izobrazbo mladine se g. župnik živo zanima. Zato moramo tembolj obsoditi surovi nastop nekaterih Gorjanov, ki so pred nedavnim ponoči šli s krikom in vikom mimo tukajšnjega župnišča. Pokazali so samo svojo nedostojnost in podivjanost.

Dolenje Vipavsko.

V nedeljo dne 24. t. m. se nam bo nudila prilika, da čujemo skupni koncert domačih pevskih zborov pod okriljem dornberškega zbora. Pri koncertu poje zbor: 1. Črnič: Laharnar: »Škrjanček«; 2. Vogersko: P. Jereb: »Jutranja« in V. Vodopivec: »Ves dan pri oknu«, meš. zbor; 3. Saksid: P. H. Sattner: »Na planine« in češka nar. »Ptički«, mešani zbor; 4. Zalošče: »Vipavski dol«, meš. zbor; 5. Dornberg: Ant. Foerster »Razbita čaša«, moški zb. in A. Mav »Tinica«, meš. zbor; 6. Batuje: Dr. G. Krek »Žitna bitka«, meš. zbor in I. Klemenčič »Oj pogledjte, ptičke«, meš. zbor; 7. Združeni zbori skupno: V. Vodopivec

»Vojaci na potu«, moški zbor. — St. Premrl »Pesem o belem dnevu«, meš. zbor in Oskar Dev »Vetrček po zraku gre«, meš. zbor. — Vabimo Vipavce in tudi Goričane, da prihite na belo nedeljo v čimvečjem številu v Dornberg! Naša lepa pesem jim bo nudila gotovo mnogo razvedrila in vžitka!

Breginj.

Nekaj moramo spet povedati iz naše vasi. Poljskega čuvaja in obč. obhodnika (združena v eni osebi) bi bilo dobro opomniti, naj vrši svojo službo bolj redno, zato ga plačamo. G. poštar bi se lahko tudi bolj pobrigal, kdaj in kako raznaša pismonoša pisma; poprej je bilo boljše. — Cerkevne klopi so v prvi vrsti namenjene starim ljudem; zato ni lepo, da se šopirijo nekatere »frajle« in mlade žene v njih, zraven pa čepijo na tleh bežežne starke. — V konsum je tudi dobro pogledati. Imamo prodajalke, ki vrši službo prodajalke, vzdržuje eno gostilno s pekarno, tobakarno, žganjarno in še svoje lastno gospodinjstvo; in vsak obrat je v drugi hiši! Zakaj se je dovolil prenos trgovine iz boljše v vlažno sobo? Eden v imenu prizadetih.

Levpa.

V »Goriški Straži« z dne 23. marca t. l. in z dne 8. t. m. sta bila dva dopisa, ki se bavita tudi z našim cerkvenim petjem. V prvem dopisu se celo trdi, da se pevovodja iz sosedne vasi ponuja za poučevanje petja. Potrjujemo, da teh dopisov ni pisal g. Kovačič Ciril iz Avč 17 in da ni z njimi v nikaki zvezi. Ker je sam že doma preobložen z gospodarskim delom, opravilom organista in društvenega pevovodje, bi omenjenega mesta niti ne mogel prevzeti, zato naj se javi oseba, ki želi opravljati to službo. Na ta način bodo odpadla vsa prekanja in sumničenja. Uredništvo.

Drežnica.

Veselo vstajenje, ki smo ga mi obhajali v soboto zvečer, me sili, da tudi Drežničani poročamo enkrat v naši dragi »Straži«. Čeravno nam je veter malo nagajal, smo imeli procesijo z vstalim Zveličarjem v najlepšem redu po vasi. Na stošine luči je pozdravljalo Kristusa, veselo pritrkavanje, zvonjenje, petje, glasna molitev — vse je oznanjalo, da Kristus živi med nami. In solze so mi stopile v oči, ko je zaigrala godba iz Koseča; hvala vam, sem ihtel v srcu, hvala vam, kličem tudi danes vsem, ki se trudite za poplemenitev človeštva in čast božjo. Vi pa, koseški fantje, le pogumno naprej! Veseli smo, da imamo v Drežnici godbo, ki ima namen širiti čast božjo in tolažiti žalostne ob bridkih dneh življenja.

Hvala tudi g. Antonu Uršiču, ki se trudi za koseško mladino. — Bog živi vse, ki so blage volje!

Ustje.

Nedavno se je smrtno ponesrečil kmečki mož Jožef Gomizelj z Ustja štev. 11; po nesreči je prišel pod kmečki voz, ki mu je prizadel nevarne rane, da je kmalu podlegel. Bil je skrben gospodar in vzoren družinski oče. — Na posestvu Milana Bratina se je našel črni premog; prišel je izvedenec, ki je izjavil, da gredo močne žile premoga v smeri proti Cesti. Naj bi se domači kapital potrudil in izrabil priliko. — V kratkem bo praznoval 75 letnico rojstva daleč okoli znani in obč. spoštovani Anton Bratina, v dijaških letih nekaj časa sošolec pokojnega škofa Mahničja in pok. Antona Gregorčiča. Vodil je vzorno občino skoro pol stoletja bodisi kot župan ali pa kot tajnik. Vsled svoje sposobnosti je bil večkrat svetovalec okrajnih glavarjev; sezidal je za občino šolo in napravil cesto od Ustja do Ajdovčine, izposloval nešteto podpor in po vojski oskrbel vodovod za občino brez posebnih stroškov. Zadnje leto mu je vsled vednega pisarjenja opešal vid in je oslepel. Doslej ni nihče imel toliko zaslug za občino. Naj mu Bog povrne trud!

ZAHVALA

Vam sorodnikom, prijateljem in znancem, ki ste na katerikoli način v zadnjih dneh življenja lajšali trpljenje našega ljubelega očeta gospoda

JAKOBA BRATUŽA.

Zahvala Vam preč. g. katehet Josip Jug, ki ste s tolažili svete vere stal ob strani rajnkemu ves čas boleznin in ob smrtni uri. Priznanje in zahvala Vam g. zdravnik dr. Grusovin. Zahvala vam darovalcem cvetja, pevcem dragim za ginljivo žalostinko in vam vsem, ki ste spremljali rajnkega k zadnjemu počitku.

Gorica, 15. aprila 1927.

Žalujoči ostali.

Listnica uprave.

H. A., Ravne: Poslano prejeli. Hvala!

Darovi.

Za Slovensko sirotišče:
P. n. g. Valentin Rudolf 50 L,
Kmečka banka v Gorici 400 L.
Srčna hvala!

Tvrdba Cav. M. MOZZI, dediči opozarja tem potom vse cenjene odjemalce, da je njen zastopnik za Goriško na levem bregu Soče in severno od železniške proge Gorica-Krmin le gospod

Edvard Knez iz Gorice.

Tvrdba javlja, da je bilo le vsled netočnega pojmovanja zastopnikovega območja možno izročiti seme sviloprejk namišljenim zastopnikom. Tvrdba prositorej cenj. klientelo, da polhiti s svojim naročili pri g. Edvardu Knezu, via Vogel št. 27. Gorica.

»SLOVENSKA PISARNA«

v Buones Ayresu vrši sledeče posle:

Daje vsakovrstne informacije, ustmeno brezplačno, pismeno za Primorsko po 10 lir, katere se lahko polože pri Trgovsko-obrtni za-

drugi v Trstu; menja denar po dnevnem tečaju; pošilja denar v domače kraje; posreduje brezplačno pri dobavi ali pri nakupu zemljišč v Argentini;

prodaja prekomorske vozne karte po najnižji ceni.

Naslov: »Slovenska pisarna« G. T. Donato Alvarez 2518, Buones Ayres, Rep. Argentina, Južna Amerika. (V prostorih slovenskega uredništva lista »Gospodarstvo«.)

Slovo!

Ker nisem pričakoval, da se bom moral tako hitro ločiti od dragih mi Dornberžanov ter od vseh svojih prijateljev in znancev na Goriškem, a mi čas ne dopušča osebno se od vsacega posloviti, pozdravljam vse najiskrenejše ohranjujoč Vas v najlepšem spominu ter Vam kličem: Bog Vas živi!

Jakob Rojic, učitelj.

Enoletne cepljene trte, rudeča-bela žlahtnina, so na prodaj. Gorica, Via Barzellini 6.

Naznanjam slav. občinstvu, da sem otvoril lastno kotlarsko delavnico v Gorici, »Pri zvezdi« na starem trgu. — V zalogi imam izdelane kuhinjske kotle, škropilnice itd. Alojzij Leban, prej reditelj pri stari kotlariji.

Delavnica »Centrale« Gorica — Viale XXIV Maggio št. 2. — Velika delavnica za moto-cikle in bicikle.

Gostilno z vso opravo oddam takoj v najem. Obrnite se na: Fratelli Guadalupi, Corso Vitt. Em. III št. 54.

ACQUA DELL'ALABARDA

proti izpadanju las.

Vsebuje kinin in je vsled tega posebno priporočljiva proti prehladu in za ojačenje korenin. Steklenica po 6 lir — se dobiva v lekarni Castellonovich, lastnik F. Bollafio, Trst, Via Giuliani 42. — V Gorici, Via Carduci 9 pri Fiegel.

Teod. Hribar (nasl.) Gorica

CORSO VERDI 32 - - (hiša Centr. Posoj.)

Velika zatega češkega platna iz znane tovarne Regenhard & Haymann, vseobsežno blago za poročence kakor tudi velika izbira moškega in ženskega sabna. Blago solidno! Cene zmerne!

Telefon štev. 76

Ustanovljena l. 1889

Poštni ček. 10.533

MESTNA HRANILNICA LJUBLJANSKA

(GRADSKA ŠTEDIONICA)

Stanje vložnega denarja nad 260 milijonov dinarjev

LJUBLJANA
PREŠERNOVA ULICA

Stanje vložnega denarja nad 1040 milijonov kron - -

sprejema vloge na hranilne knjižnice kakor tudi na tekoči račun, in sicer proti najugodnejšemu obrestovanju. Hranilnica plačuje zlasti za vloge proti dogovorjeni odločbi v tekočem računu najvišje mogoče obresti.

Jamstvo za vse vloge in obresti, tudi tekočega računa, je večje kot kjerkoli drugod, ker jamči zanje poleg lastnega hranilnišnega premoženja še mesto Ljubljana z vsem premoženjem ter davčno močjo. Uprav radi tega nalagajo pri njej sodišča denar nedoletnih, župnijski uradi cerkveni in občine občinski denar.

Naši rojaki v Ameriki nalagajo svoje prihranke največ v naši hranilnici, ker je tu popolnoma VAREN.